Балада з поеми "Конрад Валленрод"

Селища маврів у тьмі, у руїні,
Гине їх люд в безпораді;
Борються досі гренадські твердині,
Але чума у Гренаді.
Лиш в Альпухарі, залігши у шанці
Б'ється загін Альманзора, —
То обложили хоробрих іспанці,
Жде їх чи смерть, чи покора.
Вдосвіта сурми до бою заграли,
Битва гримить на світанні,
На мінаретах хрести заблищали, —
Взято фортецю останню.
Сам Альманзор, як побачив, що сили
Більше нема в обороні,
Сміло прорвавшись крізь ворога стріли,
Втік од страшної погоні.
Бенкет між трупів почався в іспанців
На альпухарських руїнах.
Здобич паюють, поділюють бранців,
П'ють, утопаючи в винах.
Раптом надвірна сторожа доносить:
Рицар, що ймення не знати,
З панством найстаршим побачення просить,
Пильне щось має сказати.
То Альманзор був, король мусульманський.
Кинувши сховок безпечний,
Сам оддається він в руки іспанські,
Раб їх і друг їх сердечний.
"Я до іспанського, — каже, — порогу
Став із уклоном глибоким,
Вашому буду молитися богу,
Вірити вашим пророкам.

Хочу, щоб слава по світу настала, "
Як мавританець побитий
Став переможцям своїм за васала,
Братом молодшим служити".
Шану іспанці до сміливих мають.
Як Альманзора впізнали —
Вождь обійняв його, інші вітають,
Друга немовби стрічали.
Всіх Альманзор по черзі обіймає,
Руки стискаючи ґречно,
Та найміцніше вождя пригортає,
В губи цілує сердечно.
Раптом ослаб він, на камінь підлоги
Впав, побліднілий з нестями,
Але чалму переможцю під ноги
Кволими стеле руками.
Глянув навкруг — всі дивуються дивом;
Синню взялись йому лиця.
Сміхом уста зазміїлись жахливим,
Сповнились кров'ю зіниці.
"Гляньте, гяури, я гордий і радий,
Що відплатив вам одразу.
Я одурив вас: прийшов я з Гренади,
В дар вам принісши заразу.

Так! Поцілунком своїм вам у душу
Смертної влив я отрути.
Гляньте — у муках конати я мушу, —
Вам таких мук не минути!"

Руки вперед простягає завзятий,
Мовби стисканням смертельним
Хоче іспанців усіх закувати,
Сміхом сміється пекельним.
Вмер, сміючись. Ще тремтіли повіки

Темних очей зледенілих.
Сміх той страшний залишився навіки
В рисах його помертвілих.
Прудко іспанці біжать, мов од кари!
Вслід їм — чума чорнокрила.
Жоден не вийшов із гір Альпухари,
Всіх моровиця скосила.

Переклад М. Рильського